S'inaugurà la conferència local del PSUC

Solé Tura demana un autèntic programa polític per a l'Ajuntament

«El partit no pot servir tan sols per a fer campanyes electorals»

Barcelona.— La setena conferència de Barcelona del PSUC s'inaugurà ahir amb una intervenció del regidor Jordi Solé Tura en la qual assenyalà que, a l'Ajuntament d'aquesta ciutat, cal anar més enllà de l'activitat de la simple gestió i fer un autèntic programa polític de govern.

Jordi Solé Tura esmentà que l'actual acord entre socialistes i comunistes a l'Ajuntament de Barcelona no és encara polític ni està basat en un programa d'actuació i que l'actual majoria és simplement de gestió. Quant als regidors del PSUC en aquesta corporació, Solé Tura expressà el seu acord amb les tasques de l'àrea de descentralització i participació i les propostes fetes de nous mitjans de participació popular. Aquesta serà, segons ell, una de les tasques decisives del nou Ajuntament i en aquest sentit remarcà la importància dels nous consells de districte.

ROBERT

S'inicià la conferència de Barcelona del PSUC. El primer a la dreta serà el nou secretari polític: Josep Maria Maymó. A la dreta de Solé Tura, Ricard Boix, fins ara responsable local del partit.

Reforçar les relacions municipals

El regidor comunista parlà de la necessitat de reforçar la relació entre el grup de regidors municipals, els consellers de districte i l'organització del PSUC a Barcelona. En aquesta qüestió advertí que l'enfrontament del PSUC no es farà tan sols des de l'Ajuntament, sinó que l'accent principal s'haurà de posar en la capacitat del partit per a impulsar el moviment ciutadà. Digué també la seva confiança en la capacitat dels militants del PSUC per a refer un nou moviment polític de base i ser el punt de referència de le noves inquietuds dels sectors populars a Barcelona i Catalunya.

Solé Tura posà en relleu la campanya feta pels militants del PSUC en les eleccions municipals a Barcelona, malgrat «les circumstàncies desfavorables i les dificultats econòmiques, però afeigí que un partit com el PSUC no pot ser únicament un partit de campanyes electorals». «Una campanya electoral —assenyalà— ha de ser per a un partit comunista la culminació del treball continuat de cada dia, del treball d'organització de la població i de vertebració de la societat.

Més endavant Solé Tura afirmà que un dels ensenyaments més importants de les dues darreres eleccions —les generals i les municipals— és la transformació política de Catalunya. De fet, segons aquest regidor, Catalunya ha perdut elements d'identitat i el comportament electoral de la població catalana ha estat gairebé idèntic al de la resta d'Espanya. Especialment significatiu, explicà Solé Tura, és el fet de la consolidació del vot dels immigrats en tant que immigrats. En aquest sentit el dirigent comunista constatà que avui cap partit polític no connecta bé amb els treballadors immigrats. Remarcà que cal una autèntica política d'integració que els converteixi en els protagonistes directes de la vida política catalana com a ciutadans de Catalunya, sense divisions en funció d'una llengua o el lloc de naixement. Solé Tura acabà assenyalant que aquest ha estat el paper polític tradicional del PSUC i que aquest és el paper que ha de recuperar en bé de Catalunya com a nació.

Clientelisme

Jordi Solé Tura es referí també a la situació a la Diputació de Barcelona i a la Corporació Metropolitana.

En aquesta conferència de Barcelona del PSUC fou llegit l'informe presentat pel comitè sortint, que avui serà discutit per les diferents comissions. Demà passat, al plenari s'elegirà el nou comitè, del qual sortirà el nou secretari polític en la persoa de Josep Maria Maymó.

Llei antiterrorista

Dos de LCR han sortit, però Solsona continua detingut

J.F.

Barcelona.— Montserrat Cervera i Jaume Roures, detinguts fa una setmana en aplicació de la llei antiterrorista i que ahir foren posats en llibertat provisional, qualificaren de «fracàs» i de «escàndol polític i policíac» l'operació de la guàrdia civil per la qual han estat detinguts tots aquests dies. Mostraren la seva alegria perquè havien estat alliberats i ironitzaven sobre els fets i, alhora, feren palesa la preocupació per Andreu Solsona, que ahir al vespre continuava detingut a l'espera d'un acarament amb el noi basc Iñaki Ibero, acusat de pertànyer a ETA-pm.

Montserrat Cervera, Jaume Roures i Andreu Solsona foren traslladats fa uns dies a Madrid i ahir la guàrdia civil els lliurà a l'Audiència Nacional. Roures mostrà la seva perplexitat perquè els havien deixat en llibertat provisional sense cap acusació. «Des de la declaració que em van prendre dissabte no em van preguntar res més i no ens consta que hagin investigat», explicà. Cervera i Roures, que són militants de LCR, manifestaren que en cap moment no foren maltractats, però que Andreu Solsona sí que fou coaccionat durant l'interrogatori.

«L'emmanillaren a la paret i li recordaren allò d'Els Joglars i la seva condemna per *La torna*». Andreu Solsona es troba retingut a Carabanchel i la seva família tem que sigui pres com a «cap de turc» de la situació, després que no s'hagi trobat cap prova acusatòria contra els altres. Segons la versió donada ahir per Jaume Roures i Montserrat Cervera durant una conferència de premsa, sembla que la condició de militant de Nacionalistes d'Esquerra d'Andreu Solsona pot haver induït la guàrdia civil a relacionar-ho amb l'independentisme i amb ETA. Solsona coneixia Iñaki Ibero per un amic comú i uns quinze dies abans de la detenció s'havien vist una tarda a Barcelona. Roures creu que «la policia no ha trobat cap prova contra ningú. El mateix Iñaki, durant els tres mesos que va viure a casa meva, no demostrà cap interès per la política i, per descomptat, no tenia ni temps ni diners per a muntar una infrastructura d'ETA a Barcelona. Ara feia plans per casar-se amb la seva promesa i anar-se'n a viure a Menorca, perquè li hi havien ofert una feina com a cuiner».

Es manté la manifestació del dia 15

A la conferència de premsa hi havia també representants de LCR, MCC, PCC i Nacionalistes d'Esquerra, que protestaren novament per l'aplicació de la llei antiterrorista, qualificant-la de «anticonstitucional i antijudicial». La manifestació del dia 15, que ja havia estat convocada, es manté en tot cas perquè consideren que «aquest procés ha d'anar més lluny que aconseguir la llibertat dels detinguts, perquè se'ns està posant en una dinàmica d'Estat policíac.

El CIEMEN, a Cuixà

Les servituds militars és el tema de les jornades 83

Barcelona.— Del 16 al 22 d'agost, tindran lloc a l'abadia de Cuixà (Catalunya Nord) les vuitenes jornades internacionals del CIEMEN. El tema d'enguany serà: servituds militars i sobirania nacional. Un tema de màxima actualitat, que s'emmarca en el context de la cursa d'armaments que ens toca viure, al cor de les discussions mundials sobre la pau i el desarmament, però amb unes connotacions ben peculiars. En efecte, com sempre, les jornades es referiran a les nacions sense Estat propi. Si tots els Estats constituïts es troben condicionats pels blocs militars que cada dia s'amenacen més mútuament, les nacions sense Estat propi han de viure sota unes pressions encara més fortes, perquè no tenen els mitjans polítics i la soberania suficient per a promoure iniciatives que frenin la prepotència de les armes. Per inscriure's en aquestes jornades i per a qualsevol informació, adreceu-vos al CIEMEN.

Els diputats aragonesos van visitar el palau del Parlament

La delegació de les Corts d'Aragó, que visita oficialment Catalunya, va ser rebuda ahir a la tarda pel president, la mesa i la junta de portaveus del Parlament de Catalunya. Ambdues delegacions van celebrar una reunió de treball, abans que els polítics aragonesos donessin una recepció en honor de les personalitats d'aquella comunitat que viuen a Catalunya. Com podem veure en la fotografia, la delegació aragonesa va ser rebuda pel president Barrera. Al seu costat podem veure el president aragonès, Antonio Embid, i la vice-presidenta primera, María Soledad Navarro, tots dos del PSOE. També hi van ser presents per part catalana els secretaris Felip Lorda i Ramon Camp i l'oficial major de la Cambra catalana, Ismael Pitarch. Per avui és previst que els diputats aragonesos visitin el president Pujol al palau de la Generalitat.

AVUI

Edita: Premsa Catalana, S.A.

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Consell de Cent, 425. Telèfon 246 60 00. Tèlex: 54063
Impressora: Foment de la Premsa, S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona-9. D.L.B. 20.249-1976.

Director: Jaume Serrats i Ollé

Subdirector: Carles Flo i Benet i Emili Álvarez Moliné
Redactors en cap: Josep Playà i Pius Pujades (Informació general), Àngel del Castillo (Esports) Lluís Bonada (Cultura i Espectacles)
Seccions: Àngela Vinent (Països Catalans), Jaume Andreu (Política Catalana), Pau Camps (Espanya), Antoni Reig (Món), Jaume Pujol-Galceran (Esports), Albert Abril (Espectacles) i Joan Corbera (Disseny)

Guanya la solució econòmica

El govern ha optat per imposar la solució econòmica i ha marginat els components humans del problema de la siderúrgia integral. Això vol dir que els treballadors de Sagunt —i, com diuen ells, tot el poble— han estat sacrificats en benefici d'una hipotètica solució per a un dels sectors que aportava més dèficit a l'economia espanyola.

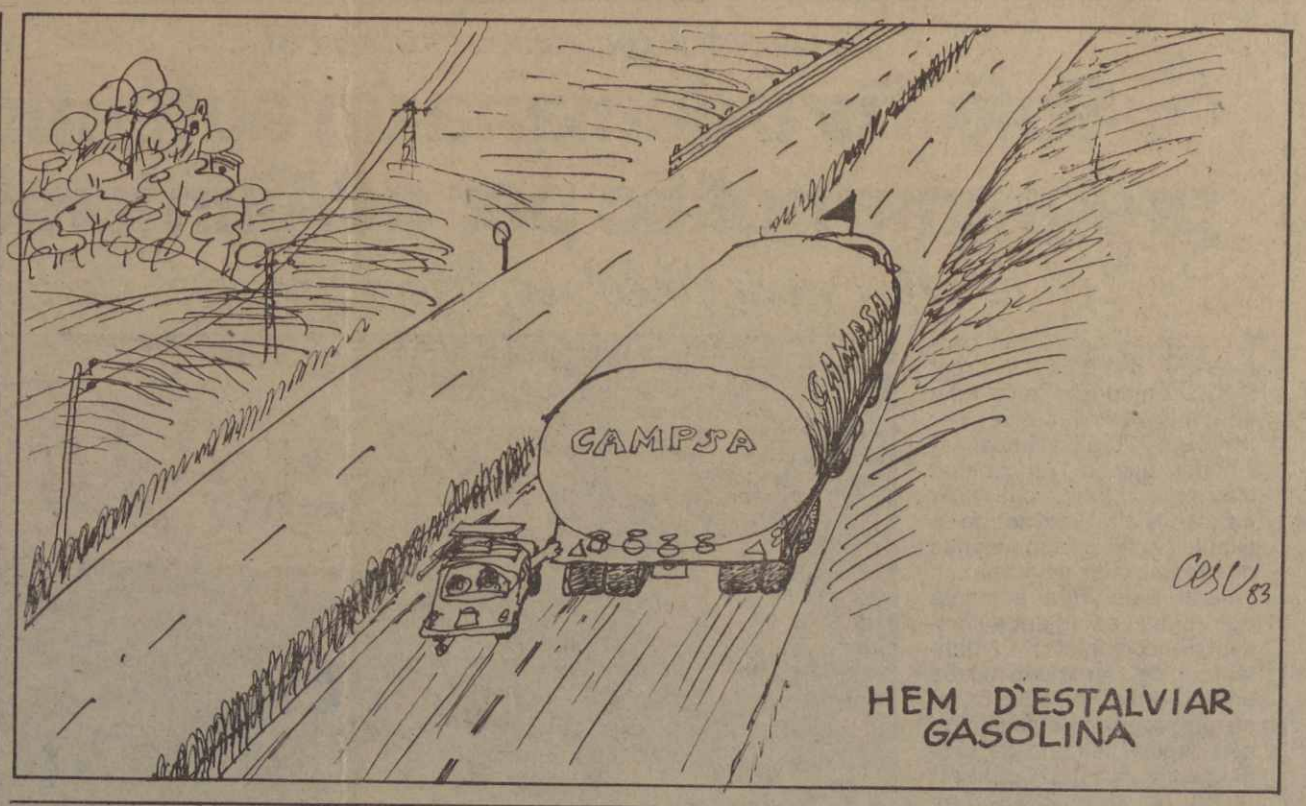
En una qüestió d'aquesta naturalesa, en què intervenen tants factors, totes les solucions són relatives. Es fan unes previsions de futur i se segueixen unes tendències internacionals, però sense saber si després la realitat donarà o no la raó als qui elaboren els grans plans. El govern ha fet els seus càlculs i ha seguit la tendència de tots els països europeus i del món industralitzat, en el sentit que, davant la recessió del consum o, encara més, davant l'augment del proteccionisme, calia disminuir la producció, modernitzar les instal·lacions que hi ha i optar per la potenciació de les instal·lacions ja existents al nord de la península, a Astúries i a Biscaia.

Aquest plantejament segurament que és correcte en termes econòmics, estrictament econòmics, però fins i tot en aquest terreny no hi ha cap mena de garantia que reïxi. La conseqüència de tot això és que se sacrifiquen un mínim de nou mil llocs de treball, molts dels quals seran d'una mateixa comarca: Sagunt. Aleshores és lògic que els saguntins no comprenguin per què ells han de ser les víctimes d'un procés de resultats tan incerts. Els conceptes econòmics es podrien haver modificat i ells estarien disposats a demostrar la seva capacitat d'acomplir un treball que és bàsic per a la seva comarca. Ells no tenen la culpa si, en un moment de triomfalisme, es van crear unes expectatives de producció que no han esdevingut realitat. No és fàcil de justificar, des del punt de vista humà, aquest «càstig» que ara es fa caure sobre els treballadors.

La creació del tren de bandes en calent, que es bàsic per a completar el cicle de la producció siderúrgica, no es portarà a terme a Sagunt i això condemna certament aquesta ciutat a perdre la possibilitat de continuar endavant en el procés siderúrgic. Les alternatives per a aquests milers de saguntins que vivien d'aquesta feina són certament negres, perquè si bé el govern ha decidit de crear una comissió que tracti de pal·liar els efectes de l'atur en aquesta zona, tothom sap en què solen acabar aquestes iniciatives. Això és tan cert, que el mateix ministre Solchaga va reconèixer que era problemàtica la possibilitat de contrarestar la pèrdua de llocs de treball que aquesta reconversió comportarà.

Sobta que un govern socialista hagi estat tan insensible a les demandes de tot un poble. El govern en general i Solchaga en particular han estat molt més atents a satisfer uns criteris econòmics que no pas a escoltar els crits d'un poble que només pretén de sobreviure.

AVUI

NOTES D'URBANITAT

«Els exèrcits de Paluzie» entren a Moscou

Ens convé molt, als catalans, cercar-nos el reconeixement i el suport internacional, per tal d'engruixir la força de la identitat que tan sovint ens és negada en el veïnat.

Tenim la pega que, massa sovint, la fraternitat més eficaç l'hem d'anar a cercar als nostres antípodes terrestres o, almenys, en llunyanies bastant insalvables. I ara m'adono que he dit «fraternitats» on convindria de dir «amistat», perquè, tal com deia un eslau compare meu, els germans ens vénen donats, mentre que els amics els podem triar. Però, bé, el fet és que allò de la lletra del bolero: «Dissen que la distànsia és el olvido/ però jo no consivo esta rasson/ porquè jo seguirè siendo el cautivo/ de los capritxos de tu corasson» és una realitat que hem d'enfrontar massa vegades en els atzars de les relacions exteriors. L'altre problema és la incapacitat legal de desenvolupar aquestes relacions exteriors d'una manera política i autènticament institucional.

Doncs, quin és el nostre camí? Com ja és prou sabut, el nostre camí i les nostres credencials són la cultura, i cal admetre que, malgrat les moltes limitacions que patim en diversos aspectes, aquesta és encara la via en la qual ens defensem més. Que no és tot el que ens caldria de veritat? Naturalment que no, però hem d'aprofitar al màxim aquesta mena de sortida asiàtica (preneu-ho com a «la forma de producció asiàtica» o bé com a supervivència vietnamesa).

Tanmateix, tinc la certesa que de tant en tant obtenim algun triomf important, gairebé sempre inesperat. Aquest cop m'ha fet caure en el tema la notícia que la darrera novel·la de Manuel de Seabra, *Els exèrcits de Paluzie,* ha estat traduïda al rus i s'ha signat un contracte amb la casa Ràduga per a una edició de cent mil exemplars. Es veu que els soviètics llegeixen en comptes d'estar pendents de l'escàndol Urquijo.

Aquest afer ens dóna una idea clara de cap on hem de tirar. És convenient que ens tractem tan sovint com ens sigui possible amb els nostres germans bessons, és a dir, amb aquelles nacions que es troben en circumstàncies culturals i també polítiques més o menys semblants a la nostra. És convenient perquè cal anar bastint una lliga internacional d'aquests pobles per tal que el món ens hagi de sentir sempre que ho necessitem.

Però, a efectes pràctics, immediats, ens interessa conrear les relacions amb els més grans del col·legi, perquè, amb ells al costat (no a sobre) vejam quin company de classe gosa pegar-nos...

Aquesta vegada la jugada ha estat rocambolesca: Seabra, escriptor portugués, escriu per primera vegada una obra directament en català, en fa ell mateix la traducció al portugués i hi guanya el premi Circulo de Leitores, però el jurat, en assabentar-se que n'existia ja una edició catalana, priva l'autor de rebre'n la dotació econòmica. Això no impedeix que l'edició portuguesa es vengui en un parell de mesos. I, finalment, la justícia pren carta en el joc i fa arribar *Els exèrcits de Paluzie* fins a Moscou, ón Napoleó no havia pogut obtenir mai la victòria que cobdiciava.

Ara el que caldria seria que aquest trumfo no perdés la banca i aprenguéssim de repetir la jugada. A Nord-amèrica també hi tenim diverses cartes del nostre color; forcen el joc. I que vagin dient, dient encara d'aquí a deu anys, que som una cultura tancada.

Doctor Scòpius

retalls

«THE WALL STREET JOURNAL»

L'economia europea s'haurà de recuperar amb les seves pròpies forces

Tots els països de la Comunitat Europea són culpables d'excessos en política econòmica convencional. Una expansió il·limitada del sistema estatal del benestar ha encoratjat una transacció entre eficiència i igualtat en la distribució de renda, cosa que ha afeblit els incentius per a treballar, adquirir habilitats, canviar de feina, i estalviar i invertir. A conseqüència d'això, la productivitat a Europa ha minvat d'una manera greu. A més, les economies dels Estats europeus estan subjectes a una infinitat de reglamentacions administratives. Aquestes reglamentacions deformen els preus de capital i de mà d'obra i descoratgen les inversions privades a causa dels costos alts i de la incertesa. Molts dels inversors potencials renuncien, frustrats, i es decideixen a invertir als Estats Units. A més, els governs cada vegada protegeixen més les seves indústries contra els proveïdors estrangers, més eficients, mitjançant barreres duaneres, subsidis i accions directes de nacionalització. El proteccionisme malbarata recursos, penalitza els sectors més dinàmics de l'economia —especialment les exportacions—, i afegeix una innecessària incertesa econòmica a la inversió productiva

Només amb un profund canvi en la política dels governs es podrà arribar als necessaris reajustaments d'estructures. La gent haurà de deixar de creure en la omnicompetència de l'Estat. Els governs hauran de proporcionar un clima econòmic en què pugui florir altra vegada la inversió productiva. Això vol dir un compromís creïble de restaurar l'estabilitat monetària i acabar el proteccionisme.

La difícil qüestió és de saber on han de tenir lloc els reajustaments. Tenint en compte els avantatges especials dels països de la CEE, les economies dels Estats europeus s'han de concentrar probablement en activitats productives que utilitzen investigació i desenvolupament, mà d'obra altament especialitzada i poques matèries primeres. Malgrat la moda actual de «endevinar els sectors favorits», és impossible d'indicar unes indústries específiques. Es desconeixen encara els futurs canvis en la demanda, tecnologia, la disponibilitat de matèries primeres i la divisió internacional del treball. Els governs i els burócrates s'han d'emmotllar a aquest fet. La descoberta de les activitats més prometedores s'ha de deixar als empresaris imaginatius i arriscats en recerca de beneficis. Tot ajustament estructural, òbviament, voldrà dir pèrdua de llocs de treball que ja no són internacionalment competitius. Però més aviat que mantenir fent la viu-viu unes indústries que ja no són competitives —com l'acer i la construcció naval—, els governs hauran de tenir en consideració la compensació dels treballadors afectats.

Jürgen B. Donges
(5-7-83)